



Pentti Hokkanen

Rakkautta



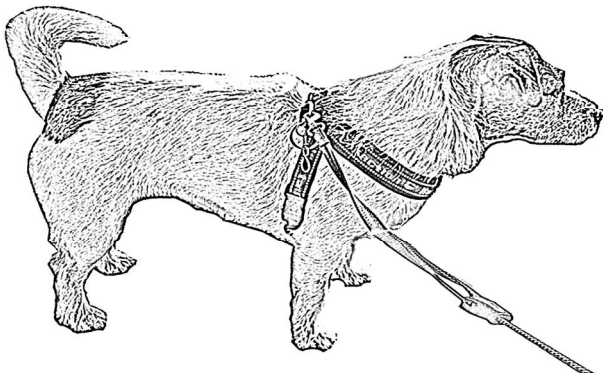
Rakkautta



Aloitin kiitoksilla

Ensimmäiset kiitokset menevät tietenkin Viivineidille, joka on varsin utelias ja terhakka jackrussellinterrieri – ja saattoi tietämättään tarinan alkuun. Toiset kiitokset kuuluvat Helsingin työväenopiston videokäsikirjoitustyöpajalle, missä aluksi työstin tätä tekstiä. Kiitän työpajaan osallistuneita kirjoittajia heidän kannustuksestaan. Kolmanneksi kiitän vaimoani siitä rohkaisusta ja kärsivällisyydestä, jota hän osoitti kirjoittamiseni aikana. Neljännet ja viimeiset kiitokset, ei kuitenkaan vähäisimmät, kuuluvat ystävälleni Maria Yli-Kojolalle tämän tekstin kieliasun ja rakenteen tarkistamisesta.

Pentti Hokkanen





Pentti Hokkanen

Rakkautta



©2015 Pentti Hokkanen

Taitto ja

kannet: Pentti Hokkanen

valokuvat Pentti Hokkanen

sekä: Mika Ojutkangas

Piirros: Anni Hokkanen

Oikoluku: Maria Yli-Kojola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN 9789523185913



Sisältö

Esipuhe	006
Ensikosketukset	007
Ensitreffit	012
Toinen tapaaminen	019
Liisan uudet suunnitelmat	030
Simo kaipailee Liisaa	040
Simo myy firmansa	047
Törmäys Lontoossa	051
Onnen kukkuloilla	059
Takapakkia	067
Avautuminen	073
Liisa kohtaa Kallen	080
Jotakin kerrottavaa	091
Uuden elämän alku	099
Odottelua	116
Omaan kotiin	128
Kaarinan vierailu	138
Asioiden järjestelyä	144
Vanhempien vierailu	152
Tähti taivaalla	160
Joulunviettoa Suomessa	163
Perhe-elämän onnea	178
Jäähyväiset Kallelle	194
Lähtökuopissa	200
Rakkautta	209



Esipuhe

Tästä piti tulla aluksi sketsin, sitten lyhytelokuvan ja lopulta pitkän elokuvan käsikirjoitus. Ei tullut. Tuli rakkausromaani.

Romaani sai alkunsa ulkoiluttaessani vaimoni kanssa poikamme perheen Viivi-neitiä heidän lomamatkansa aikana. Erään kirjelaatikon kohdalta löytyi koiralle runsaasti mielenkiintoisia tuoksujä. Seisoin laatikon edessä ja luin sen tekstiä: "Tyhjennetään ma-pe klo 16.00". Tietääkseni sama teksti on lähes jokaisessa vastaavassa laatikossa. Ajatukseni lähti lentoon: miten joka laatikko voidaan tyhjentää samaan aikaan? No, ehkäpä jokaisella laatikolla on sitten oma tyhjentäjänsä, joka tyhjentää sen TASAN samaan aikaan. Ajatuksenlentonijatkui: laatikoilla on tietenkin virkailijat, joiden tehtävänä on valvoa, että ne tyhjennetään asianmukaisesti ja ajallaan.

Televisiossaj on ollut useampana vuotena sketsiohjelma Putous ja ohjelmassa osio nimeltään viikkokatsaus. Ajattelin kirjoittaa ja tarjota sinne sketsin postivirkailijoista. Kirjoitin, mutta jäi tarjoamatta. Kirjoitukseni jäi nukkumaan bitteinä tietokoneeni kovalevylle. Runsaan vuoden kuluttua osallistuin Helsingin työväenopiston järjestämään videokäsikirjoitustyöpajaan. Vein tekstini sinne, tekstistä tykättiin ja minua kannustettiin jatkamaan kirjoittamista. Minähän jatkoin. Tässä on tulos.

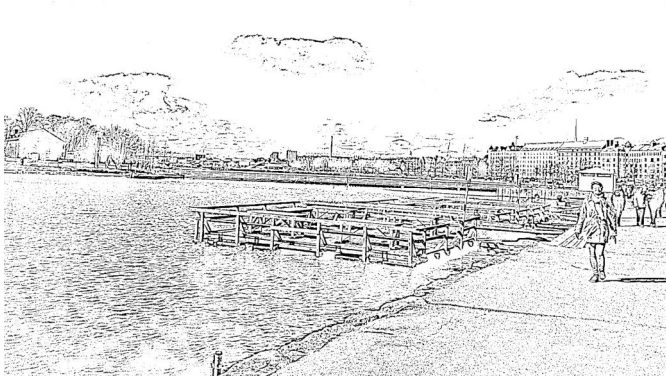
Kynnys julkaisuun oli silti korkea, kunnes ystävänä Maria Yli-Kojola lupautui tarkistamaan tekstin kieliasun. Sen jälkeen ei jäänyt muuta vaihtoehtoa kuin katsoa tämä juttu loppuun saakka, kävi miten kävi.



Ensikosketukset

On aurinkoinen, kaunis ja lämmin keväinen päivä Kaivopuistossa. Café Carusellista päin, rantaa myöten luistelee värikäs ryhmä rullaluistelijoita. Kompassitorin kohdalla he kaartavat oikealle Ehrenströmintietä mattolaitureiden ohi.

Kaksi nuorta upeavartaloista neitosta, Liisa ja Kaarina, on parkkeerannut lähelle mattolaitureita ja rantaa valkoisen ja vanhan mutta siistin avo-Mersun, johon he nojailevat aurinkoa ottaen. Ohi lipuu hiljalleen moottori- ja purjeveneitä. Erään veneen kannella istuu pari atleettivartaloista nuorta miestä. Nuoret bongaavat toisensa ja kaikki neljä nostavat kätensä iloiseen vilkutukseen lähes samanaikaisesti.



Simon käyttämän Kuntoklubin yhteydessä toimii myös Ladyklubi. Pukuhuoneeseen mennessään Simo ohittaa Ladyklubin osittain avonaisen oven. Vaistomaisesti hän vilkaisee sisään ja huomaa siellä Kaivopuistossa näkemänsä neitosen jumppaamassa. Simo pysähtyy kuin seinään sillä seurauksella, että vauhdikkaasti takaa tuleva



kaveri törmää Simoon. Miehet horjahtavat osittain avonaista ovea vasten ja kaatuvat salin puolelle. Kuuluu nauruntirskahduksia. Ylös kömpiessään Simo kohtaa naisen hymyilevän katseen, mutta pakenee nolostuneena paikalta mahdollisimman nopeasti.

Liisa toimii työharjoittelijana konferenssissa. Kokouspaikan aulassa hän näkee tyylikkäästi pukeutuneen miehen profiilin ja sanoo työparilleen:

- Mene edellä, pistäydyn naistenhuoneessa.

Liisa ohittaa tarkoituksella miehen hieman kauempaa. Miehen kohdalla hän hidastaa ja katsoo tätä tarkemmin ja tunnistaa tämän Ladyklubilla lattialle kaatuneeksi mieheksi. Hän lähtee kävelemään kohti miestä, mutta miehelle tulee samalla muuta seuraa. Liisa joutuu jatkamaan matkaansa naistenhuoneeseen päin.

Seuraavaksi nuoret kohtaavat toisensa sattumalta salibandyn puulaakiturnauksessa. Kesken ottelun Simo näkee naisen seisomassa oviaukossa. Heidän katseensa kohtaavat, nainen hymyilee ja Simo huomaa tuijottavansa takaisin suu auki. Simo tosin älyää sulkea suunsa pian ja heilauttaa kättään tuntemisen merkiksi. Todellisuuteen hän herää kuultuaan pelikaverin kiukkuisen huudon:

- Simo! Mitä sinä meinaat? Seisot siinä kuin mikäkin Töölön tappi etkä näe mitä kentällä tapahtuu.

Pelin loputtua Simo ryntää pukuhuoneeseen. Hän käy nopeasti suihkussa ja lähes pakenee paikalta. Hän harhailee ulkona poistuvien katsojien joukossa, ottaa välillä etäisyyttä väkijoukkoon, mutta katselee ihmisiä tarkkaavaisesti. Hän ei kuitenkaan enää löydä etsimäänsä.



Kun Simo eräänä päivänä nousee metron portaita ylös samalla tekstiviestiä kirjoittaen, hän kuulee heleän äänen:

- Hei!

Simo nostaa katseensa ja näkee etsimänsä naisen, joka on tulossa toisia portaita alas hymyillen sekä vilkuttaen. Simo vilkuttaa takaisin ja sanoo:

- Hei, odota minua alhaalla, minä tulen sinne.

- Ikävä kyllä en ehdi, minulla on kauhea kiire, huikkaa nainen takaisin.

Kuluu viikko pari. Työ- ja pelikaverit seuraavat huolestuneena Simon käyttäytymistä, miten ennen niin mukava ja seurallinen kaveri muuttuu yhtäkkiä miettelijäksi ja lähes ummikoksi. Simo käy useasti kuntosalilla, selaa jatkuvasti puhelintaan, lukee sähköpostiaan ja Facebookiaan. Ladyklubin ovesta kulkijat eivät kiinnitä Simon vilkaisuihin sen kummempaa huomiota.

Simo viettää paljon aikaa ravintoloissa yksinään tarkkaillen muita asiakkaita. Hän nojailee pystypöytiin syrjässä, moikkaa ja vaihtaa muutaman sanan tuttujen kanssa, jotka käyvät häntä jututtamassa.

Liisan päiväjärjestys on muuttunut. Nykyisin hän käy kuntosalilla aamupäivisin. Hän ei pidä siitä, että joutui vaihtamaan salilla käymisen ajankohtaa.

Liisa kertoo työtoverilleen:

- Minä en pidä ollenkaan näistä uusista työajoista. Nykyisin ei enää jaksakaan eikä tule lähdettyä iltaisin ulos kavereita tapaamaan. Salillakin pitää nykyisin käydä aamuisin, mistä en varsinkaan pidä.

Hänet nähdään varsin usein miettiväisenä tarkkailemassa toimiston ikkunasta metroaseman ihmisvilinää.



On torstain ja perjantain välinen yö. Simo parkkeeraa autonsa Stenbäckinkadulle avo-Mersun taakse kiinnittämättä siihen mitään huomiota. Hän kävelee väsyneenä sekä jopa hieman masentuneena Mannerheimintien Alepaan. Liikkeessä ei näy muita myyjää ja turvamiestä lukuun ottamatta. Simo kuljeskelee hajamielisesti hyllyillä olevia tavaroita silmäillen katsomatta kuitenkaan eteensä. Erään käytävän päässä hän törmää naiseen. Yllätys ja hämmästys on molemminpuoleista. Lähes samanaikaisesti he pudottavat ostoskorit lattialle kummankin iloisesti huudahtaessa:

- Sinä, vihdoin!

Simo ja Liisa kaappaavat toisensa levittäen kätensä tiukkaan syleilyyn. Syleilyn päättyessä he pitävät vielä kiinni toisistaan ja katsovat toisiaan pitkään silmiin onnellisen hymyn leventyessä ja muuttuessa iloiseksi nauruksi.

- Anteeksi, saanko esittäytyä: Simo, Simo Sillanrakentaja, sanoo Simo hämillään.

- Kiitos, minun nimeni on Liisa, Liisa Pien. Älä naura, en minä pelleile, se on oikeasti nimeni.

- Ei, ei minulla ole mitään syytä naureskella kenenkään nimelle, itselläni on myös melko hassu sukunimi, Sillanrakentaja. Monet luulevat, että kerron ammattini, kysyvät, oletko oikein insinööri, siis oikein siltainsinööri.

- Minulta kyselevät taasen, mites isoksi tyttö aikoo tulla, koskapa et pienimmästä päästä ole nytkään.

Iloisesti rupatellen nuoret siirtyvät kassan kautta ulos. Autojen luona he vaihtavat puhelinnumeroita ja soittavat vielä toinen toiselleen varmistaakseen, että numero tallentui varmasti oikein.

- Millainen viikonloppu sinulle on tulossa? Oletko kenties töissä tai muuten vain varattuna? kysyy Simo numeroiden vaihtamisen jälkeen.



Olet Rakkautta-romaanin sivulla 11.

- Ei, en ole töissä eikä minulla ole mitään muutakaan varmaksi sovittuja juttuja, miten niin?
 - Ajattelin, että jos sinulle sopisi, niin tavattaisiin jossakin ja juteltaisiin, ehdottaa Simo toiveikkaasti.
 - Joo, sopii minulle mainiosti. Missä ja milloin tavataan?
 - Sopiiko, että soitan sinulle tänään aamupäivällä, niin jutellaan jatkosta? Voit myös ehdottaa paikkaa tai tapahtumaa. Miltä kuulostaa?
 - Kuulostaa oikein hienolta, mutta nyt hyvää yötä.
 - Hienoa, palataan asiaan, kuten nykyisin tapana on. Hyvää yötä.
- Iloisina ja helpottuneen oloisina he siirtyvät autoihinsa ja poistuvat tahoilleen.



Ensitreffit

Aamupalalla Simo miettii ja tekee välillä muistiinpanoja. Syötyään hän soittaa heti yhtiökumppanilleen Laurille:

- TT-yhtiö LaSi, Lauri Puro.

- Terve Lauri, Simo tässä. Tulen käymään toimistolla tänään hieman puolenpäivän jälkeen.

Simo soittaa toisen puhelun opiskelukaverilleen Gunnarille:

- Varustamo Oy J. L. Runeberg, risteilypäällikkö Tötterman.

- Terve Gunnar, Simo tässä. Minulla ei ole nyt aikaa jaaritella, joten menen suoraan asiaan. Haluan varata Runebergin yksityiskäyttöön sekä risteilyn Helsingistä Haikon Kartanoon ja takaisin lauantai-iltapäivästä myöhäiseen iltaan.

- Terve vaan, Simo. Kuule, se on hieman hankalaa. Nyt on paras sesonkiaika meneillään ja varsinkin näin lyhyellä varoitusajalla on vaikea järjestää yksityisristeilyä. Lisäksi, sinä oot vielä varsin kuuluisa nuukuudestasi ja siitä, että mieluummin harrastat sitä oravannahkakauppaa, johon ei nyt olisi niin suurta tarvetta, ei varsinkaan näin kesäaikaan, heh.

- Heh vaan itsellesi. Kuuntele nyt, Gunnar, kun minä sanon, että tässä pistetään kaikki peliin, niin omat kuin varastetutkin, kuten sanonta kuuluu. Kai sinä osaat laskun vielä kirjoittaa ja osoitteen tiedät?

Simo kuuntelee.

- Hyvä! Pidä huoli siitä, että botski on Kolera-altaalla huomenna valmiina lähtöön tasan kello 15 ja että sieltä löytyy pullo hyvää samppanjaa kaikkine tarvittavine tykötarpeineen, kuten komea hortensiapuska, jota ruusukimpuksi olen kuullut mainittavan.

Sen jälkeen Simo soittaa vielä toiselle opiskelukaverilleen, Jussille:



- Haikon Kartano, markkinointipäällikkö Jussi Koskinen.

- Terve Jussi, tässä Simo. Nyt mennään suoraan asiaan: onko Kartanon Romanov-sali vapaana huomispäiväksi?

Simo kuuntelee.

- No hyvä, minä varaan sen koko illaksi alkaen kello 18. Tulen sinne seuralaiseni kanssa Runebergilla.

Simo kuuntelee.

- Ai ettäkö ei kulje siihen aikaan? Kuule Jussi, se kulkee ja hyvin kulkeekin, olen nimittäin varannut sen yksityiskäyttöön huomispäiväksi.

Simo kuuntelee.

- Ettäkö montako meitä tulee sillä? Minähän äsken sanoin, minä tulen seuralaiseni kanssa. En sanonut, että seuralaisteni. No, se siitä. Puhutaanpas sitten sapuskasta. En tiedä, mitä syömmekään, se selviää siellä paikan päällä, todennäköisesti jostain suolasilakan ja kaviaarin väliltä ja siihen malliin. Uskoisin teiltä löytyvän kumpaaakin. Entäs sitten ohjelmallinen puoli, keitä teillä siellä nyt on?

Simo kuuntelee.

- Siis siellä on Pushkin Quintett, hienoa! Olen kuullut heistä, hyvä poppoo.

Simo kuuntelee.

- Matti ja Teppokin on siellä? Loistavaa. Voitko hoitaa asiat siten, että tarvittaessa jompikumpi tai molemmat tekisivät saliin keikan?

Simo kuuntelee.

- Totta kai he saavat siitä eri korvauksen, minä jopa maksan heille kaikille varallaolosta.

Simo kuuntelee.

- Rantasaunako? Joo, kiitti vaan, Jussi, huomautuksesta. Normaalisti ehdottomasti, mutta ei tällä kertaa. Emme jää myöskään yöksi, en edes yritä. Palaamme Johan Ludvigilla takaisin Stadiin ihan siveellisesti. Nyt ei ole irtolukun hankinta



kyseessä, vaan ihan pitempiaikainen kestopilaus kiikarissa. Johan se minullakin rupeaa sen verran ikää olemaan, että sitäkin puolta elämässä pitää ruveta pikkuhiljaa ajattelemaan. Nyt on vaan jotenkin sellainen kutina, että tästä saattaisi jopa jotain kestävämpää kehittyä, joten nyt ei passaa yhtään väärää liikettä tehdä tai vikaviestiä antaa.

Simo soittaa Liisalle:

- Huomenta Liisa. Herätinkö?
- Huomenta Simo. Ei, et herättänyt. Et kai pettynyt, kun et saanutkaan herättää, Liisa naurahtaa. - No, leikki leikkinä. Herään aamuisin melko aikaisin riippumatta nukkumaanmenoajasta. Entä itse, miten nukuit?
- Kiitos kysymästä, ihan normiyö. Joo, kyllä mä petyin kauhian kamalasti, kun en saanut herättää prinsessaa edes soittamalla, puhumattakaan suuteloista. Mutta koetan kestää. Nyt kun nämä tärkeimmät asiat tuli puhuttua, voisimmeko jatkaa siitä, mihin yöllä jäimme?
- Sopii. Mitä olet ajatellut?
- Ajattelin, että jos sinulle suinkin sopii, niin mentäisiin lauantaina J. L. Runebergilla Haikon Kartanoon, nautittaisiin siellä päivällinen ja tultaisiin samalla laivalla takaisin. Miltä kuulostaa? Vai onko sinulla muunlaisia ehdotuksia tai toiveita?
- Ei, ei minulla ole. En ole ehtinyt miettiä asiaa. Tuo ehdotuksesi kuulostaa oikein hyvältä. En ole Porvoon saaristossa käynytkään. Olen kyllä monesti aikonut samanlaisen risteilyn toteuttaa.
- Hienoa. Sovitaanko, että tavataan lauantaina eli huomenna Kauppatorilla Keisarinnankiven luona tasan kello 15?
- Sopii vallan mainiosti. Mutta Simo, tuo kellonaika kuulostaa kyllä hieman oudolta. Olen hiljattain katsonut laivan aikatauluja ja minusta se lähti aamupäivällä Porvooseen ja tuli illalla takaisin.



- Liisa hyvä, tuo kellonaika on taatusti oikein. Ruuneperi kulkee huomenna tuohon aikaan ja hyvin kulkeekin, varmistin sen asian äsken kaveriltani, joka on varustamon risteilypäällikkö.

- No hyvä on. Tavataan huomenna torilla tasan kello 15.

- Juuri niin, Liisa hyvä, huomiseen.

- Huomiseen, Simo, huomiseen.

Lauantaina tasan kello 15 saapuu Kauppatorille Keisarinnankiven kohdalle kaksi taksia. Toisesta nousee Liisa ja toisesta Simo.

- Hei Liisa, tosi hauska nähdä, tervehtii Simo Liisaa levittäen kätensä valmiina halaamaan tätä.

Liisa vastaa Simon tervehdykseen iloisella hymyllä ja levittää kätensä halaukseen.

- Kiitos samoin, Simo.

Pitkän ja lämpöisen halauksen jälkeen Simo kysyy Liisalta tai paremminkin toteaa:

- Siirrytäänkö laivaan saman tien?

Laivan kannella Liisa katsoo ympärilleen hämmentyneenä ja kysyy:

- Missä muut matkustajat ovat?

- Ei ole, eikä tule muita. Tämä risteily ja yksi kabinetti Haikossa on varattu meille kahdelle.

- Oho, sano savolainen, kun anteeksi pyyti. En muuta sano. Sanon sitten lisää, jos ja kun saan hämmästykseltäni jotain sanottua, Liisa toteaa.

Matkalla Liisa ja Simo kuljeskelevat verkkaisesti ympäri laivaa ja katselevat saaristoa. Välillä he istuskelevat kansituoleissa, seurustelevat ja nauttivat samppanjaa.

Kartanon kabinetissa soi tunnelmallinen musiikki hiljaa taustalla. Liisa ja Simo nauttivat alkupalat lähinnä ruokaan keskittyen. Tarjoilijan tuotua heille pääruuan Simo silmäilee hetken erikoista annostaan. Hän nojautuu hieman Liisan puoleen, jolloin tumma hiuskiehkura valahtaa hänen silmilleen. Oikaisematta asentoaan Simo



pyyhkäisee hiuskiehkuran takaisin korvan taakse ja sanoo:

- Nämä ruoka-annokset ovat nykyisin kuin taideteoksia, varsinkin tällaisissa paikoissa. Joskus tuntuu siltä, että asetelmaan kiinnitetään enemmän huomiota kuin itse ruokaan. Tosin kauniisti aseteltua annosta on miellyttävämpi katsoa ja syödä kuin kastikkeessa lilluvaa pihviä.

- Totta puhut. Syöminen ulkona ei liene varsinaisesti pääasia, vaan seurustelu ja yhteisen ajan viettäminen, varsinkin tällaisissa paikoissa. Tällainen esillepano tukee osaltaan sitä. Olemme siinäkin siirtymässä pikkuhiljaa kansainväliseen suuntaan.

- Aivan. No, en minä valita, ruoka on hyvää - ja seura, se on huippua. Oikein superhyperiä! Siinä on kaikki kohdallaan.

- Kiitos. Tuo oli tosi kauniisti sanottu.

Simo tarkastelee ateriaansa ja siirtelee sen aineosia haarukan ja veitsen avulla.

- Tuo kansainvälistyminen on tuonut muutakin uutta ruokakulttuuriimme kuin asettelun ja ateriointitavan. Tarkoitan uusia ruoka-aineita ja lisukkeita, katsopas esimerkiksi tätäkin, sanoo Simo ja nostaa haarukallaan mustan, ohuen rihman. - Mikähän se tämäkin mahtaa olla? Liekö noin ohuessa säikeessä edes mitään makuakaan?

Liisa katsoo hetken haarukassa olevaa rihmaa, sanoo sitten arasti ja hämmästyneenä:

- Sehän näyttää hiukselta!

Simolta tulee tähän nopea kommentti:

- Ei voi olla totta!

Simo katsoo kuitenkin tarkemmin ja toteaa:

- Kyllä, kyllä se on hius.

Simo soittaa kelloa. Tarjoilijan tullessa Simo näyttää haarukassaan olevaa hiusta ja kertoo tälle:

- Katsokaa, mitä löysin lautaseltani! Hiuksen! Miten se on mahdollista tällaisessa paikassa?





Hei!



Minä olen Anneli, Anneli Viljakkala.

Tyttonimeni on Liisa Pien. Älkää naurako, en minä pelleile, se oli oikea nimeni ennen naimisiinmenoa.



Tämä kirja, Rakkautta, kertoo muutamista ikimuistoisimmista vuosistani, jolloin rakastuin tulisesti. Äkkipikaisuuttani laitoin myös unelmieni subteen poikki lähettämällä Simolle viestin:

"Liisa täällä, hei. Minä sain sun saamarin kirjees takia TASAN tonnin sakot. Vietä sinä siellä oikein UNELMAVIIKONLOPPU ja pidä ittes kanssa todella hauskaa. Minä häivyn nyt helkkarinkuuseen - kirjaimellisesti! Eikä perään kannata soitella! Tämä on sitten TASAN tässä."



Sain kotimatalla idean. Hain minulle aiemmin tarjottua harjoittelupaikkaa Lontoosta ja sain sen. Halusin pois vähäksi aikaa Suomesta rauhoittuakseni ja etsiäkseni elämälleni uutta suuntaa, jonka löysinkin.



Mutta millaisen? Siitä voitte lukea tästä kirjasta.



Kaikkea hyvää, ennen kaikkea rakkautta, meille kaikille.

Anneli Viljakkala

©2015 Pentti Hokkanen

Kustantaja:

BoD ~ Books on Demand,

Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD ~ Books on Demand,

Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-318-591-3



9 789523 185913